

Πρεσβείαν, φωταγωγήσεις, πανηγυρικά παραστάσεις, ή Μασσαλιώτις. Είς τὸ Φάληρον, ὅπου ἐδόθη τὸ γεῦμα τῆς Γαλλικῆς Παροιίας, ἐπεκράτει ἡ μεγαλύτερα ζωηρότης. Διότι εὖρον εὐκαιρίαν νὰ καταβούν καὶ οἱ σπανιώτατα ἐπισκεπτόμενοι τὸ φωτεινὸν κέντρον, τὴν προχειροτέραν τοῦ θέρους ἀναψυχὴν, νὰπολαύσουν τὴν λαμπρὰν ἠλεκτροφώτιστον νύκτα παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς δροσώλου θαλάσσης.

Τὴν ἑσπέραν τοῦ π. Σαβδάτου ἀνεβιάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ «Παραδείσου» ἡ Σιμόνη τοῦ Ἰουλίου Λεμαίτρ, δρᾶμα ἰδιόρρυθμον ἐν τῇ τρυφερότητι του καὶ τῇ χάριτι, γαλλιστὶ φέρον τὸν δυσμετάφραστον ἀλλὰ τόσο ἐκφραστικὸν τίτλον *Marriage Blanc*. Ἦτο πραγματικῶς καὶ ἄνευ ὑπερβολῆς σπανία ἀπέλαυσις. Οὐδέποτε ἴσως ἀπὸ ἐλληνικῆς σκηνῆς ἐδιδάχθη ἔργον μετὰ τοσαύτης τελειότητος ἐν τῷ συνόλω. Ὡς Σιμόνη ἡ κυρία Παρασκευοπούλου εἶχεν ἐνόητα καὶ ἀλήθειαν ἐν τῇ ὑποκρίσει τὴν ὅποιαν εἰς μάτην θάνεζήτοῦμεν εἰς ἄλλους ρόλους τῆς καλλιτέχνιδος. Ἐπίσης λαμπρὸς ὡς Δε-Τιέβρ ὁ κ. Βονασέρας, ὁ κ. Πετρίδης ὡς ἱατροὺς καὶ ἡ κυρία Παπαϊωάννου ὡς Κα Ὀμπιέρ. Ἄν ἐπαίξει μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ ἡ Μάρθα — τὸ δραματικώτερον πρόσωπον τοῦ ἔργου, — ὁ θαυμασμός μας δὲν θὰ εἶχεν ἐπιφύλαξιν. Ἄλλ' ὅ,τι πρὸ παντὸς ὀφείλομεν νὰ ἐξάρωμεν εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γιαννουκάκη φιλοπονηθεῖσα μετάφρασις. Τόσον ὠραία καὶ φυσικῇ ἐμίλουμένη γλῶσσα δὲν ἀκούεται συνήθως ἀπὸ τῆς σκηνῆς μας, ὅπου τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πάθη συγκαλύπτονται ὑπὸ τὰ σάχνα τῆς ὑπερκαθαρευούσης, τὴν ὅποιαν ἀγαποῦν ἀλλὰ δὲν μεταχειρίζονται μετὰ δεξιότητος καὶ προπάντων ἄνευ χονδρῶν λαθῶν οἱ μεταφρασταὶ μας.

Ἐκ Σμύρνης προερχομένη ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας καὶ εὕρισκεται πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον περιέρχους ἐπιστολῆ, κομψῇ καὶ ὀγκώδεις, φέρουσα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

*Πρὸς τὴν πλουσιωτέραν καὶ ὠραιότεραν ἑλληνίδα
Εἰς Ἀθήνας.*

Λέγεται ὅτι ἡ διεϋθύνσις τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων, μὴ οὕσα ἀναμφιβόλως ἡ καταλλήλοτέρα νὰ κρίνη περὶ τοῦ ζητήματος, θὰ προδῆ εἰς τὴν ἔκδοσιν προκηρῦξεως, δι' ἧς θὰ προσκαλῆ πάσαν κυρίαν ἢ δεσποινίδα τῶν Ἀθηνῶν, δυναμένην νὰ προβάλλῃ ἀξίωσιν καλλωνῆς καὶ πλοῦτου, ὅπως προσέλθῃ καὶ ζητήσῃ τὴν ἐπιστολήν. Ὁ διαγωνισμὸς θὰ εἶνε ἀρκούντως διασκεδαστικὸς, ἂν ὄντως ἡ περιέργεια τῶν κυριῶν τῆς πόλεως μας περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς ὑπερσχύσῃ, καὶ ἀνταποκριθεῖν ἱκανὰ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Διευθύνσεως.

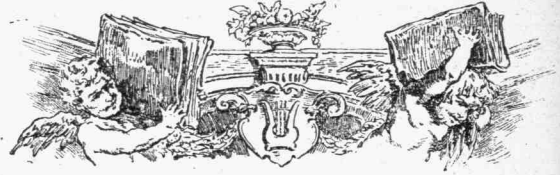

Τὸ Ἄστὺ μεταδίδει τὸ ἐπόμενον γεγονός :

«Χθὲς πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐνῶ ἀμέριμος καὶ μὲ τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἀκινδύνων λεόντων τοῦ κ. Μοντανέγγρου, ἐξήρχετο τοῦ παριλισίου θηριοτροφείου εἰς κύριος, ἀφῆνης ἕνος ἄγριος ὀπωροπώλου τὸν δάκνην καὶ ἀποκόπτει μέρος τῆς περιχειρίδος του. Ὁ ἄνθρωπος σταυροκοπούμενος ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ γεγονότι ἔλεγε:

— Νὰ γλυτώνωμεν ἀπὸ τὰ λεοντάρια καὶ νὰ μᾶς τρῶν τὰ γαϊδουρία δὲν πάει!

Καὶ μὲ βλέμμα δυσπιστον παρετήρει μήπως, κατ' ἀντίθετον λόγον τοῦ αἰσώπειου μύθου, κανεὶς λέων περιεβλήθη δέρμα. . . ἴνου».

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἄπέθανεν ὁ γάλλος διηγηματογράφος Γκυ Δὲ Μωπασσάν. Παραφρονήσας, ὡς γνωστὸν κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1892 καὶ ἀποπειραθείς ναυτοκτονήσῃ, ἐνεκλείσθη ἔκτοτε εἰς Φρενοκομείον, ἀηλιπισμένος ὑπὸ τῶν ἱατρῶν καὶ θοηρούμενος ζῶν ὑπὸ τῶν φίλων του. Ὁ θάνατος του ἀνεκούφισεν ἤδη πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν καὶ γνωρίζοντας τὴν ἡκουστα μαρτύριά του. Ὁ Γκυ Δὲ Μωπασσάν, ὁ κράτιστος τῶν συγχρόνων διηγηματογράφων, συγγενῆς τοῦ μεγάλου Φλωμπέρ καὶ ὑπ' αὐτοῦ διαπαιδαγωγηθείς, ἀνεδείχθη βραδέως ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἀλλ' ἀσφαλῶς, καταλαβὼν θέσιν ὑπέροχον ἀμέσως ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦ ἔργου. Ἐγραψε πλῆθος διηγημάτων μικρῶν καὶ τινὰ μυθιστορήματα ὡς τὰ *Bel Ami*, τὴν *Καρδιάν μας* καὶ ἄλλα. Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη ἐν Παρισίσις μεγαλοπρεπεστάτη. Ἐτάφη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τοῦ Μονπαρνῆς, λόγον δὲ θαυμαστὸν ἐξεφώνησεν ὁ Αἰμίλιος Ζολᾶ.

— Νέα Ἀ ν θ ῆ ἐπιγράφεται περίεργος συλλογὴ στίχων, ἐκδοθεῖσα ἐσγάτως καὶ τυχοῦσα λαμπρῆς ὑποδοχῆς ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ τοῦ Β. Βακχοφούρνη. Ὁ ποιητῆς εἶνε ἱερεὺς καὶ ὅμως τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ψάλλῃ διὰ στίχων, ὑπενθυμιζόντων κατὰ τὴν μορφήν τοὺς τοῦ Καρδούτση, τὸν ἔρωτα, τὴν οἰκογένειαν, τὸν θάνατον, τὴν θρησκείαν, τὴν πολιτικὴν. Τὸ τόλμημα δὲν ἐπιδοκιμάζουν οἱ κληρικοί, ἀλλὰ καθιστᾷ προσφιλεῖ τὸν Βακχοφούρνη εἰς τοὺς λοιποὺς Ἰταλοὺς, φρονούντας ὅτι ἂν ὅλοι οἱ ἱερεῖς ὠραῖοι καὶ μετὰ αὐτὸν, δὲν θὰ ὑπῆρχε διάστασις μεταξὺ πολιτείας καὶ ἐκκλησίας.

— Ἐν Γερμανίᾳ κάμνει πολὺν θόρυβον νέον κοινωνικὸν μυθιστόρημα τῆς κυρίας *Mea Reichardt* *Οἱ Δυσηρεσθιμεῖοι*, ἀντεπεξεργάμενον κατὰ τῶν σοσιαλιστῶν. Ὁ ἦρωας του εἶνε εἰς ὑπαίθριος ρήτωρ, ταραξίας ἐπικίνδυνος, σοσιαλιστῆς μέχρι μυελοῦ ὀστέου, ὁ ὅποιος πλουτίζων αἰφνιδίως ἐκ κληρονομίας, ἀπαρνεῖται τοὺς σοσιαλιστάς, ἀποθνήσκει δὲ μέθυσος καὶ ἑλεεινός.

Καλλιτεχνικά

Ὁ περιώνυμος Γερμανὸς ζωγράφος *Karl Scherres*, ὁ συνθέτης τοῦ θαυμαστοῦ πίνακος *Ἡ Εἰσβολὴ* ἐώρτασε κατ' αὐτὰς μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων τιμῆς, τὴν ἐξήκονταετηρίδα του.

— Εἰς τὴν Ἐθνηκίην Ἐφημερίδα τοῦ Βερολίνου ἐπιστέλλουσιν ἐκ Λονδίνου τὰ ἐξῆς: «Οἱ ἔφοροι τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου ἠγόρασαν ἐξῆς ὠραίαν ἐλληνικὴν λήκυθον, ἧς ἡ θεὰ εὐφραίνει ἀπὸ τινος τοὺς εἰδήμονας. Ἡ λήκυθος ἔχει σχῆμα κυλινδροσειδοῦς ὑδρίσκης μετὰ στενοῦ λαίμου καὶ πλατέος στομίου, ἐξ οὗ ἄρχεται ἡ εἰς τὸ μέσον λήγουσα χειρὶς. Ἐπὶ τῆς λήκυθου εἶνε ἐξωγραφημένος τάφος, οὗ ἐκατέρωθεν ἴσονται νεανίας ἀπαρμιλλοῦ καλλονῆς. Κατὰ τὴν γενικὴν κρίσιν, ὠραιότερα τούτων μορφαὶ οὐδαμῶ εὕρισκονται, ἐξαιρουμένων, φυσικῶ τῷ λόγῳ, μόνων τῶν ἐπὶ τῶν μεταπῶν τοῦ Παρθενῶνος ἀναγλυφῶν».

— Ἐγένετο ὁ ἐτήσιος διαγωνισμὸς μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Καλλιτεχνικῆς Σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου, ἐξετέθησαν δ' ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Καταστήματος τὰ διαγωνισθέντα ἔργα. Εἰς τὴν ζωγραφικὴν — τὸ θέμα ἦτο νεανίας γυμνὸς μέχρι τῆς ὀσφύος, — ἐπρώτευσαν μετὰ τῶν δέκα, τρία ἔργα μὲ μικρὰς διαφορὰς ἐν τῇ βαθμολογίᾳ α' τὸ τοῦ κ. Κοῖνου, β' τὸ τοῦ κ. Κουφοῦ καὶ γ' τὸ τοῦ κ. Στελλάκη. Εἰς δὲ τὴν γλυπτικὴν ἐπρώτευσεν ὁ κ. Στελλάκης πλάσας ἀγωνιστήν, ὁ ὅποιος μόλις ἔχει ρίψει τὸ ἀκόντιόν του. Ἐν γένει ὁ ἐφετεινὸς διαγωνισμὸς παρέχει πολλὰς ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν νεαρῶν καλλιτεχνῶν.